

Overvåkingspolitiet mislikt av regjeringen, — Norge et fristed for Øst-Europeiske spioner

Det norske overvåkingspolitiet fikk ingen støtte av den tidligere justisminister.

Derfor kunne et hundretalls øst-europeiske agenter boltre seg fritt i Norge.

Overvåkingspolitiet kjenner sentrene for spionasjevirksomheten. Det kjenner også navnene på hovedmennene som leder sentrene.

Det har likevel ikke kunnet slå til.

Motstanden fra Inger Louise Walle og hennes departement var for stor. Hun ønsket ikke bråk med Ivan.

Derfor fikk ikke overvåkingspolitiet arbeide fritt, men ble presset til passivitet. Ett av pressmidlene var dårlig bemaning, som følge av små bevillinger.

Av denne grunn oppsto en uholdbar situasjon for overvåkingspolitiets ledelse. En situasjon som berørte også vårt militære etterretningsvesen.

Tålmodigheten sprakk for flere måneder siden da tre polakker ble *bøtelagt etter fremmedloven*, og utvist fra landet. I flere uker hadde de drevet en utstrakt spionasjevirksomhet rundt militærområdene ved Sætermoen, Sjøvegan og ellers i

Indre Troms. De var spesielt aktive under den store Nato-øvelsen Barfrost, hvor de konsentrerte seg om det avanserte lytte- og peileutstyret som skal avlytte eventuelt fiendtlig samband.

Hverken folk fra forsvaret eller overvåkingspolitiet fikk anledning til å etterforske saken nærmere. Ordren om øyeblikkelig utvisning kom fra høyeste hold, og måtte etterkommes. Den satte en stopper for opprullingene av en av de mange spionasjeorganisasjoner som er i virksomhet.

Alle de øst-europeiske ambassader i Norge har egne spion-sentraler, som også gir sin viten til KGB, det sovjetiske hemmelige politi.

Toppledelsen satt i den sovjetiske ambassade i København.

For en måned siden het sjefen for den skandinaviske avdeling: JURI KONENKOV. Nå er han reist tilbake til Moskva. Den tidligere sjef, Oleg Gordlevski, ble tilbakekalt for et halvt år siden. Han var presseattaché, men dirigerte all kommunistisk spionasje i Skandinavia.

Nå gjettes det på at den skandinaviske toppledelse er flyttet til Norge. Det er meget som tyder på det, etter at øst-ambassa-

dene her i landet har vist en påtakelig aktivitet. Nordmenn fra bestemte grupper inviteres i store skarer til rene fylleorgier i ambasadene, såkalte «kultur og selskapsklubber» stiftes, hvor øst-europeiske emigranter oppfordres til medlemsskap. Flyktninger fra kommunistland har også følt seg skygget de siste månedene, og mange er oppsøkt av norske kvinner som har prestert en fremragende spørreteknikk med mønster fra sovjetiske spionskoler.

I distrikter med militære områder opplyses det at fremmede personer stadig har søkt kontakt med befal og soldater fra spesialavdelingene, uten forsøk på å skjule sin utenlandske opprinnelse.

De har følt seg trygge.

Overvåkingspolitiet og vårt etterretningsvesen har hele tiden vært klar over forholdene. Men har ikke kunnet gjøre noe.

Inger Louise Walle sørget for det. Som andre i regjeringen likte heller ikke hun å irritere Ivan.

Nå spør mange seg om den nye justisminister vil gi vårt overvåkingspoliti anledning til å aksjonere.

Jubileumsdagene ga styrke — og tro på fremtiden

En av ildsjelene

Ordet storsuksess kan nyttes om avviklingen av INO's jubileumsdager 13. og 14. oktober.

Arrangementene ble omfattet med den aller største interesse av folk fra alle deler av landet, og til jubileumskomiteen innløp det nærmere 200 hilsener og lykkønsker.

Særlig gledelig var oppslutningen fra de ildsjeler som for tredve år siden var med på stiftelsen av FORBUNDET, og med Anders Hafschild i høgsetet, ble de gjenstand for sterk hyllest i de to dager arrangementene fant sted.

Blant gjestene merket vi oss

representanter fra ulike partiorganisasjoner, historieforskere utenfor egen krets, — og til overraskelse for mange møtte det også frem to aktive motstandskjempere fra okkupasjonstiden som bar frem sine hilsener til INO.

Ellers var det selvfølgelig de trofaste, anonyme INO-medlemmer som utgjorde flertallet blant deltakerne, — kvinner og menn over livets «middagshøyde», som var kommet lange veier til feiringen.

Selve jubileumsfesten ble holdt i et av hovedstadens selskapslokaler, der restauratør disket opp med et koldtbord bestående av lekre retter. Og etter at personalet hadde forvisset seg om at vi alle fant behag i oppdekningen, trakk det seg diskret tilbake.

Så startet programmet hvor den ene tale avløste den annen, hvor vi med full kraft kunne synge «Norge vårt land», hvor tidligere skuespillere på Nationalteateret underholdt med utsnitt fra Mollière's mesterlige farser, — og etter applausen utvidet innslaget med gamle folke-

Elskelige fru Klüwer leste Berljot av Bjørnson med følelse og styrke, og mens den store forsamling reiste seg og minnet de kamerater som var gått bort underveis, lød Kai Normann's

(Forts. side 6)

Derfor vil «Alle Menn» sparke norsk diplomat

Øystein Hovdkinn

get ytterligere i denne del av ukepressen, ut fra overbevisningen om at nordmenn aller helst foretrekker sex, pervers vold og grafsing i kjentfolks fortid. «Alle Menn» er ett av de blad som i den senere tid har fulgt denne linje, tydelig presset av svenske eierinteresser.

Under mottoet «Nytt, Dristigere, Frekkere» har bladet utvidet sin pornoavdeling til 10 sider, hvorav vi i en av de siste utgaver finner jenter fra utviklingsland, grovt utnyttet som «fotoluddere».

«UKENS AVSLØRING» er i samme nummer viet Øystein Hovdkinn, attachéen ved den norske ambassade i Australia.

Han er lynende intelligent, innrømmer bladet, — fullførte en glimrende hovedfageksamen i historie på Blindern våren 1975. Samme år begynte han på UD's aspirantkurs for utenrikstjenesten, som det er uhyre vanskelig å komme inn på, — noe

som igjen bekrefter at Hovdkinn har mer i hodet enn de fleste.

Hva er det da som er galt med den unge mann? Hvorfor vil bladet ha ham sparket fra utenrikstjenesten? Styrt ham ut i arbeidsledighetens elendighet? Jo, sier bladet. Det kan tenkes at han har nazistiske sympatier?

Og så kan «Alle Menn» fortelle at opplysningene stammer fra ganske bestemte hold, deriblant Arne Flateland som vendte Norsk Front ryggen, og nå stiller sin viten til disposisjon for «Klassekampen» og halvporno-grafiske skandaleblad. En viten som går ut på at antikommunister og alle på høyre fløy i norsk politikk er nazister som må uskadeliggjøres.

Hverken UD eller overvåkingspolitiet er enig i dette syn. Selvfølgelig! Øystein Hovdkinn er da også sikkerhetsklarert som attaché, og innen utenrikstjenesten betraktes han fortsatt som en lovende, ung mann som vil nå langt innen diplomatiet.

Også et jubileum!

Det er hundre år siden statsminister Johan Nygårdsvold ble etter hva som er meddelt «Folk og Land» inneholder det en knuvalgkamp ble jubileet feiret i sende nedrakking av regjerings-DNA's høyborg på Youngs-torvet, og partiforlaget (Tiden sammen med. Når vi vet at disse regjeringsmedlemmer betraktet anledningen til å sende ut et nytt opplag av Nygårdsvolds erindringer. Til tross for at boken ble skrevet etter hjemkomsten fra hans flukttid i London, har forfatteren funnet det hensiktsmessig å begrense innholdet til barndommen og ungdomstiden, og lesere som venter å finne beretningen om «regjerings-tiden» i de dramatiske år 1940—1945 vil derfor bli skuffet.

En erindringsbok fra denne epoke blir neppe heller utgitt, selv om Nygårdsvold skrev dagbok og flere beretninger under oppholdet i England. Det er sønnen, Kristian Nygårdsvold,

som tviholder på materialet, og etter hva som er meddelt «Folk og Land» inneholder det en knuvalgkamp ble jubileet feiret i sende nedrakking av regjerings-DNA's høyborg på Youngs-torvet, og partiforlaget (Tiden sammen med. Når vi vet at disse regjeringsmedlemmer betraktet anledningen til å sende ut et nytt opplag av Nygårdsvolds erindringer. Til tross for at boken ble skrevet etter hjemkomsten fra hans flukttid i London, har forfatteren funnet det hensiktsmessig å begrense innholdet til barndommen og ungdomstiden, og lesere som venter å finne beretningen om «regjerings-tiden» i de dramatiske år 1940—1945 vil derfor bli skuffet.

Også AP-pressen og NRK unngikk i sine minneord å berøre Nygårdsvolds forhold før og under okkupasjonen. Forhold norsk ungdom er uvitende om.

Ut fra dette er det «Folk og Land» bringer sin minneartikkel om den mann som bærer ansvaret for okkupasjonen av Norge og de påfølgende rettsløse tilstander i landet vårt.

Artikkelen er skrevet av major Einar Sagen.

(Forts. side 2)

OGSÅ ET JUBILEUM!

AV MAJOR EINAR SAGEN

(forts. fra side 1)

Statsminister *Nygaardsvold* hev skrive ett myrkt blad i Nor-egs saga, det svarteste blad som heile saga vår kan minnast. For det er *han* som ber det tunge ansvar for krigen, og gjennom denne for nazisma, denne kjempelukka som er ei frukt av krigen, og som gjennom lange tider kjem til å setja djupe spor i samfundet og påføra folket namnlause lidingar — i 100 000 heimar.

Det var *Nygaardsvold* som var ministerchef i 1940. Han kann difor inkje skulda andsvaret frå seg og velta det nedover på sine underordna. Eit ansvar let seg inkje dela. Dette er ei grunnsetning, som uavkorta vert hævda i det militære. Utan dette vilde alt vårt styr og stell glida ut i den reine andsvarsløysa.

Det er minst 4 hovudankemål, eg som offiser lyt reisa mot statsminister *Nygaardsvold*, og hans styre.

1. Til forsvarsminister kunda han bruka reine antimilitaristar. Det var til sorg for folk og fedreland, her og flote, for officerskorpset. Statsråd *Monsen* sagde beint fram på eit arbeidarparti-

møte: «Det har alltid vært arbeiderpartiets program, at det *borgerlige* forsvar skal ubruk-bargjøres!» Og denne mannen, *han* kunde *Nygaardsvold* gjera til forsvarsminister. Og det var kannhende denne fråsegn, som gjorde han til rette mannen i eit arbeidarpartiministerium. Han drog 18 000 kroner i løn or rikskassa for å ubruk-bargjøre Noregs forsvar.

Og forsvarsminister *Torp* vart 6-2-24 dømd til 5 månader fengsel for militær oppvigling. Like vel so vart han forsvarsminister. Slikt kunde berre ha hendt i eit land som Noreg. Stort lenger kann inkje galskapen og svinde-len driva det.

2. Gjennom heile si ministertid hev *Nygaardsvold* systematisk forsømt Noregs forsvar. Han hev vanta viljen til å reisa ei vern som dugde. Øvingstidi kom aldri over 84 dagar, som han visste måtte liggja langt under det til-latelege europeiske lågmål. Det heile var upplagd svindel. Ja, eg sagde *svindel*!

3. Enno eit par månader fyre krigen sette *Nygaardsvold* seg imot, at Noreg skulde få ei skikkeleg *spionlog*. Ei slik log vilde ha gjeve politiet kraftige våpn i

hende til å ganga spionane kvasst inn på livet. Me skulde havt dei beste voner um å få tak i dei tyske innfallsplanane. Og kannhende då — endå ein *Nygaardsvold* kunde ha kome seg til å mobilisera, medan det enno var tid. Men desverre han forstod ingen ting av heile spionlogi.

4. Statsminister *Nygaardsvold* mobilisera alt for seint. Sverig og Schweiz mobilisera momentant med same krigen braut ut millom Tyskland og England. Men i desse landi sat det kloke, fram-synte menn ved riksens ror — ingen *Nygaardsvold*ar. Me kunde havt endå betre grunn til å ferdabu straks, for di forsvaret vårt var so mykje klenare. Men *Nygaardsvold* forstod ingen ting.

Den norske radioen sang ut kvar morgon: «Gud signe vårt dyra fedraland». Folket sat i angst og otte og skalv i dei 1000 000 heimar. Men *Nygaardsvold* var «den brede trygghet». — Han forstod absolutt ingen ting, fyrr fienden var komen inn i landet og han sjølv jaga ut or byen og nordover. Og der sat han på ein krakk og vreid hendene sine: «Nei, dette hadde je no aldri trudd». Og dette hadde han visst inkje heller. Det

var jo det, som var hans og vår ulukke.

Han visste eller burde vita, at eit norsk regiment måtte ha 5 — fem — dagar til å ferdabu og at sjøfestningane trong like-so lang tid til å få miner i sjøen. Og like vel sende han heimatt mannskapet som skulde hand-høva dei svære kanonene og leg-gja ut miner.

Nygaardsvold hørde saman med oss andre kanonbraket utan-for norske strender, ute i Ska-gerak og Nordsjøen. Det lyddeest langt inn over land. Han visste, at krigen i våre dagar kom brådt. Og endå gjorde han ingen ting. Hans forstand stod stille.

Hans tid var fyrst komi, då fienden var komen i land. Då fyrst sende han ut ferdabod. Men då var det for seint. Og han sende Noregs ungdom ut til nyttelaus nedslaktning på snø-klødde slagmarker. Dei møtte mannjamnt og bar fram blod-ofret for *Nygaardsvolds* synder mot fedralandet. Dei gjorde sin skyldnad etter beste evne i mot-setning til ministerchefen, som ingen ting forstod.

Det burde sjølv sagt ha vore hans skyldnad å ferdabu straks

krigen braut ut millom England og Tyskland, soleis som me gjorde i 1914. Når det brenn i huset hjå grannen, plar det vera fåre for eget hus. Men i 1914 sat det klokare menn for land-sens styr og stell enn i 1940.

Men endå um han hadde venta til han hørde det fyrste kanonbraket ute i sjøen, vilde dette ha vore tidsnok. For *tyskarane* kunde av tekniske grunnar berre setja inn små styrkar, berre so mykje som dei kunde lura inn i havnene under dekket av sine «handelsskip». Men *Nygaardsvold* forstod ingen ting og gjorde absolutt ingen ting. Han sat der handfallen.

Enno i 11te timen kunde *Nygaardsvold* ha berga fedralandet. Men hans forstand stod nok heilt stille. For han forstod ingen ting, fyrr det var for seint og han sjølv hadde ramla utfor. Eller som eg skreiv i den fyrre boki mi: «No skal du sjå, sagde sogningen, han datt ned frå kyrkjetaket».

Um *Nygaardsvold* hadde ferdabudd forsvaret i tide, er det heilt utenkjeleg, at tyskarane vilde ha gjort nokon freistnad. Dei vilde aldri ha våga nokor land- (Forts. side 6)

FRA SUBSIDIER TIL UFØRETRYGD

I statsbudsjettet for 1980 legges det opp til at støtten til industrien skal reduseres. Dette vil slå spesielt hardt ut for tekstil- og konfeksjonsindustriens vedkommende. Denne gruppen arbeidsplasser finner vi i utkantstrøkene, og de fleste arbeidstakere er kvinner. Fjerningen av industristøtten vil bety arbeidsløshet for svært mange kvinner i alderen 50—60 år. Da det er umulig å få nytt arbeid på hjemstedet, blir uføretrygd i svært mange tilfelle den naturlige løsning. Istedenfor å satse på trygd i utkantstrøkene burde regjeringen legge alt til rette for opprettelsen av levedyktig industri.

MORGENNYHETER

Utskiftningen av statsråder kan ikke ha vært like morsomt for alle. Spesielt må forhenværende Kirke- og Undervisningsminister Kjølve Egeland ha fått sjokk da han hørte i morgennyhetene fredag den 5. oktober at han hadde fått sparken. Det er vel sjelden man opplever en så human ansettelsespolitikk.

UNGDOMSKRIMINALITET

Den svenske avisen «Fria Ord» kan fortelle at ungdomskriminaliteten er blitt femdoblet i Sverige siden 1900. «Fria Ord» refererer en nylig offentliggjort sosiologisk undersøkelse som viser at psykiske og andre personlige problemer ødelegger livet for stadig flere svensker. Den sosiologiske undersøkelse

sen legger hovedskylden for denne negative utviklingen på det stadig «kaldere» forholdet mellom mennesker. Kanskje vi ikke har tatt så feil likevel når vi har påpekt viktigheten av å verne familieheden?

IRAN — EFTER REVOLUSJON

Forholdene i Iran blir stadig verre. Massemedia kan stadig melde om nye tiltak som griper inn i rettssikkerheten. Forleden kom den foreløpige topp i forordningsgalskapen, — da ble det nemlig forbudt for friserer å klippe kvinner.

LOV OG ORDEN

«Slik kan lov og orden gjenopprettes» var tittelen på en artikkel Fremskrittspartiets formann Carl I. Hagen hadde i *Aftenposten* for en tid siden. I artikkelen går Hagen inn for raskere, strengere reaksjoner overfor lovbrudd, arbeidsleier istedenfor fengsel og gjeninnføring av løsgjengerloven. De fleste nordmenn er vel enig med Hagen i disse saker. Aldri har det vært så mange innbrudd, lasaroner og så mye fyllebråk som idag. Det er i sannhet på tide at noe blir gjort!

ØST-TYSKLAND

Øst-Tyskland har aldri vært noe paradisi når det gjelder personlig frihet og rettsvern. Nå er forholdene i ferd med å bli enda verre. Nyhetsbyråene meldte for kort tid siden at nye lover mot «landsskadelig virksomhet» er innført, og at øst-tyskerne ligger mere under åket enn noen gang tidligere. Det er merkelig at våre rettighetsbevisste politikere i Stortinget ikke fordømmer.

BOIKOTT

Norske havnearbeidere har i den senere tid nektet å losse flere skip som seiler under bekvemmelighetsflagg. Motivet er forsåvidt prisverdig — man protesterer mot underbetalingen og utnyttelsen av arbeidskraft på slike skip. Vi kunne imidlertid ønske at havnearbeiderne ville opptre slik overfor alle rederier som underbetaler sine sjøfolk. Det har alltid vært godt kjent at hyrene på øst-europeiske skip er blant de laveste i verden. Men har noen hørt om at slike skip er nektet lossing?

STRYK

Nivået i norske læreanstalter har lenge vært på full fart nedover.

Ungdomsskolen har medført en meget stor nivåsenkning som lenge har vært merket i gymnasiet. Nu har også universitetene fått merke resultatene av de siste års skolepolitikk. Til eksamen i annen avdeling jus i sommer strøk over 40% av eksamenskandidatene. Det er vel kanskje på tide at noe gjøres med nivået igjen; — denne gang for å bringe det oppover.

SANNHETSSØKERE

Det blir stadig færre av de utrettelige sannhetssøkere med mot til å gå imot majoriteten. Vi tenker da i første rekke på kjemper som dr. Johan Scharffenberg. Det gleder oss imidlertid at høyesterettsadvokat Tor Erling Staff tør å gå strømmen midt imot. Selv om vi nok er uenig i mange av hans fremstøt, vil vi alltid beundre personer med meningers mot.

VIETNAM-FLYKTNINGENE

Det har i den senere tid vært intens debatt om Norge skal ta imot flere flyktninger fra Vietnam. Meningene er svært delte, og det vil bli interessant å se hva resultatet blir. Vi har aldri hatt stor tro på den stadig uttalte norske toleranse. I *Fremskritt* nr. 9 fant vi

følgende uttalelse av Fremskrittspartiets formann Carl I. Hagen: «DET har vakt en viss oppmerksomhet at Fremskrittspartiets formann Carl I. Hagen har stilt seg negativ til Vietnam-flyktninger til Norge. Hvorfor? Av en rekke grunner. La meg nevne i korthet at vi kan hjelpe fler med de samme penger i Vietnams naboland, at det er permanent opphold for flyktningene jeg er imot fordi vi vet at for stort innslag av folk med annen kultur, religion og levesett til vårt land vil ødelegge den nødvendige nasjonalfølelse som må herske i alle fire land. I tillegg kommer selvfølgelig at når vi ikke har nok tilfredsstillende boliger til norske borgere så vil problemene for disse bli større hvis de offentlige myndigheter griper inn og legger beslag på boliger øremerket til flyktninger, som vel egentlig må karakteriseres som invandrere hvis det er meningen at de skal bli her for godt.»

ARBEIDERPARTIET — IKKE NORGE

Den 5. oktober fikk vi åtte nye statsråder, som i tiden etter utnevnelsen ble behørig presentert i massemedia. Vi har alltid trodd — selv om tvilen nok har meldt seg ofte i de senere år — at en regjeringens første oppgave er å tjene landet. Men vi har kanskje tatt feil. De nye statsråder — spesielt Einar Førde og Sissel Rønbeck — lar etter sine uttalelser å dømme Arbeiderpartiets beste komme foran landets beste.

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Utgiver: Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Ansvarlig redaktør: Kåre Haugerud

Skolenes okkupasjonshistorie!

I forbindelse med de særoppgaver norske skoleelever får tildelt i løpet av skoleåret, velger mange å skrive om okkupasjonsårene.

Flere lærere gir bevisst eller ubevisst feilaktige fremstillinger om emnet, eller de er med vitende og vilje ytterst forsiktige med å komme inn på spørsmålene.

Som en lærer uttrykte det overfor sine elever: «Nesten 35 år etter okkupasjonen er ikke alt klarlagt, og vi må innse at våre skolebøker inneholder grove fordreininger i dette avsnitt av norsk historie».

Likevel tar ungdommen fatt på okkupasjonstidens historie i sine emnevalg. Og sannelig står de bedre rustet til oppgaven enn sine læremestere, der de søker opplysninger hvor de er å finne.

Med ønsket om også å høre motpartens versjon av hva som egentlig skjedde, oppsøker skoleelevene nå INO-biblioteket i flokk og følge, eller de skriver til instituttet for å få svar på sine spørsmål.

En av elevene som for et par uker siden besøkte oss, bemerket at det under avdukingen av bautasteinen på Elverum i 1950 ble konstatert at angrepet på Norge skjedde uten grunn, uten varsel og uten egen skyld, (Aftenposten 12/6 1950) mens dr. Scharffenberg tvert om sa at «alle ærlige nordmenn bør innrømme at vestmaktene hadde planer om å drive Norge ut av nøytraliteten og at Tyskland ville fortruet norsk nøytralitet, men fant å måtte komme vestmaktene i forkjøpet. (Morgenbladet 9. april 1960.)

— Skolebøkene våre peker på den første versjonen, fortalte skoleeleven oss, — mens engelske bøker skrevet av militære eksperter gir dr. Scharffenberg rett. Hva skal vi tro? Mener de voksne at vi rått og ukritisk skal sluke skolebøkens svar på våre spørsmål, når det i en mengde norske og utenlandske bøker dokumenteres at svarene er feile?

Det verste av alt, sa skoleeleven, — er at når vi i oppgavene gir vår egen oppfatning av begivenhetene, så blir vi ofte møtt med iskulde fra skolens «lærde».

Sagt om Nordahl Grieg:

— Han dro til England og ble engelsk, til Kina og ble imperialist, til Finnmark og ble chauvinist. Og alt, alt sammen flammende like voldsomt, like inderlig fra hans penn, — vi trodde på ham.

Og så sto da den feirende forfatter på en jernbanestasjon og skulle ut i verden. Nu er jo verden stor og mangeartet og valget er vanskelig. Han steg på toget til Moskva. Personlig er jeg overbevist om at hvis han hadde reist til Afrika ville han blitt Zulu. Nu er han altså blitt kommunist...

Det er naturligvis et tilfelle at Nordahl Grieg akkurat skifter overbevisning, samtidig med våre politiske omveltninger.

Det var til Moskva toget gikk sist. Men toget går videre! Man er ennu ung og livet har muligheter. Om en måned eller to går kanskje toget til Berlin. Og på Potsdamer plass får hr. Nordahl Grieg kanskje se kjempebyens tusen lys spille i ti tusen hvite oppstrakte hender. Og som et lys vil dete folks samhold, dets skjønne styrke, dets edle trofasthet og dets raserene offervilje fenge i hans åpne sinn og han vil ile hjem for å rope Heil Hitler fra Bergens Nationale Scene.

Det ville neppe engang undre ham selv.

(Fra «ukens portrett», Dagbladet 4/5-1936)

Jubileumsblomster til INO!

Meget å snakke om

Kvinnene er blant de ivrigste.

Nå er det lenge siden sist.

Et innslag som gjorde lykke.

Fra hele landet strømmet det inn hilsener til jubileumsfesten den 13. oktober. Vi gir plass til en bukett av de blomster som innløp, og som gledet oss alle:

— Vi står i beundring og takknemlighet over det store og utrettelige arbeide som INO utfører til gagn for oss alle, og vil ønske all mulig lykke til i fortsatt arbeide for rettferdighets sak.

T.B. og B.H.

— Jeg ville mer enn gjerne kommet til festen, men dessverre er min helsetilstand slik i 88-års alderen at jeg ikke finner det forsvarlig å reise. Jeg vil ønske lykke til med jubileet og tenker på alle møter jeg har vært med på, også som styremedlem i en rekke år, og jeg ønsker alt godt i årene som kommer for det videre arbeide i INO og Folk og Land.

J. E., Skien

— Jeg fylte 89 år i juli, og er dertil nokså dårlig til å gå. Mine venner fra Bredtveit møter jeg nok ikke igjerr i Oslo. De var eldre enn meg, så de har nok forlatt oss. Men jeg skulle ha stor lyst til å møte meningsfeller, særlig de som arbeider for INO og Folk og Land. Vi hører vel alle til «den harde kjernel!». Jeg ønsker dere tillykke med jubileet, og hils alle fra meg. Jeg satt på Bredtveit ett år — 1948/49.

Hvis det skulle være noen tilstede fra den tid, så hils dem særskilt.

M. K., Kristiansund N

— Jeg står fast til dere, og sannheten står fast i oss. Håper det blir en fin sammenkomst. Venter på neste nummer av Folk og Land. Kan dessverre ikke unnvære ett nummer.

M. A., Langevåg

— Jeg ønsker alle deltakere et hyggelig samvær.

L. S., Gjøvik

— En spør: Hva bringer lykke En spør: Hva bringer lykke og hell? En annen: Hva er rett? Og dermed så har du skilt med ett,

den frie fra en trell! Vi gjorde rett i vårt fedrelands trengselstid, — det vet vi.

Våre motstandere mente å knekke oss for alltid, — det trodde de.

Deres tro ble gjort til skamme, — det ser vi!

DE BESTE ØNSKER for festdagene og fremtiden.

D. S., Romsdal

— Ønsker INO og dets deltakere til lykke med festen, og god fremgang videre.

R. M. og O. E., Stavanger

— Kjære alle dere i INO, stå fast i tro og håp, og vi vil få se fruktene.

Noen av oss eldre må kanskje legge ned vandringsstaven før så skjer, men våre etterkommere skal kunne si: «Norge over våre grave, blomstre som en Herrens Have».

Med takk til INO og med alle gode ønsker sender jeg hermed mine beste hilsener.

P. D., Oslo

Også etter jubileet kom det inn hyggelige hilsener:

— Styret i INO fortjener hyllest for avviklingen av jubileumsdagene 13. og 14. oktober. De ble prikkfritt gjennomført, og vil lenge bli husket av oss som fikk gleden av å delta i arrangementene.

H. K., Hedemark

— For oss som bor ensomt og ulendt til, på heigarder i dal-førene, ble jubileumsfesten et minne for livet. Det var første gang jeg deltok i et slikt arrangement etter okkupasjonen, og jeg kunne ikke holde gledestårene tilbake da jeg møtte igjen kjære og trofaste venner fra fangetiden.

—tin fra Oppland

— Ikkje fyll og bannskap. Ei verdig og god minnefest. Må Gud signe arbeidet i framtida.

E., Ringerike

Jøssing-takk!

Herr redaktør!

For noen uker siden fikk jeg anledning til å være med på INO-jubileet. Jeg sa ikke nei til tilbudet. Endelig fikk jeg da en sjanse til å få nærmere kontakt med de fryktelige «landssvikere» som man kaller dem. De såkalte gode nordmenn fantes jo bare på den andre siden, mente man. Jeg må si jeg ble gledelig overrasket, for så mye hjertevarme, og så mange hyggelige mennesker som der, tror jeg ikke jeg har møtt andre steder. Så fikk jeg da igjen bekreftet det jeg all-

tid har ment. At man ikke skal dømme folk etter deres politiske oppfatning. Allerede under krigen hadde jeg en sterk mistanke om, at alt det jøssingene fortalte om dem ikke kunne være riktig.

Ja, så var det festen da. Det var jo en del som ikke fikk anledning til å være tilstede, så det er kanskje på sin plass å gi et lite referat. Vera Grønlund og jeg underholdt med et lite utdrag av «Den gjerrige» av Moliere. Det ble holdt mange taler ved middagsbordet, og

(Forts. side 6)

Danske politikere stjeler fra kassa, og de trygdede må betale underskuddet

Robert H. Fricke gir oss i sine bemerkninger fra folketingsvalget i Danmark et bilde av politikernes spill i landet.

Våre lesere vil hurtig oppdage at vår egen regjering ikke står tilbake for samme handlinger som Robert H. Fricke gjør Anker Jørgensen og hans folk ansvarlige for.

Forfatteren skriver på et klart, lett forståelig dansk, og vi finner ingen hensikt i å oversette hans artikkel.

Selv om det danske folketingsvalg må formodes blot at kunne have hypotetisk interesse for norske lesere, vil jeg dog gerne bemærke følgende til det norske folks oplysning.

Som vælger i Danmark, hadde vi kun som eneste alternativ til et forestående økonomisk raknarok, at stemme på liste Z, nemlig Fremskridtspartiet.

Hovedmassen af den øvrige politiske pamperskare, er korrupt, løgnaktig, og asocial. Danmarks borgerlige partier med Socialdemokratiet i spidsen, har ansvaret for stadig stigende skarer af arbejdsløse og sociale tabere, og de sidste mange års socialdemokratiske indflydelse i dansk politik har betydet, stadig tilbagegang og stagnation for de i vort samfund svageste stilende.

En typisk socialdemokratisk politik er f. eks. følgende.

Af optiske årsager, forøger Man for nogle måneder siden folkepensionen for de ældre, — med ca 55 kroner. Disse 55 kroner modregner Man så omgående på den måde, at boligtilskuddet næsten sættes tilsvarende ned, eller hvor det drejer sig om beboere i den sociale boligmasse, ja da forhøjes huslejen med foreksempel et hundrede kroner.

Hver eneste gang socialdemokraterne påstår at ville hjelpe de gamle, — ja da har det hver gang indtil nu, betydet en mærkbar forringelse af de gamles i forvejen alt for lille indtægt. Fremskridtspartiets politik og holdning, derimod, er ganske klar.

Partiet tilstræber en sanering af hele vor økonomi i Danmark, og et af partiets mærkesager, er, at Man tager større menneskeligt hensyn til personer, som grundet foreks. sygdom, arbeidsløshed, eller reel invaliditet, ikke længere er i stand til at klare sig selv.

Da snart en femtedel af Danmarks befolkning efterhånden er ansat enten i den offentlige sektor, eller må modtage offentlig hjelp grundet socialdemokraternes ledighedsolitik, — vil et af Fremskridtspartiets første handlinger ved en eventuell regeringsovertagelse være, en dybtgående reformering af disse tilstande.

Fremskridtspartiet vil også ændre formen for det officielle Danmarks U-landspolitikk. Par-

tiet har principielt intet imod at U-landene hjælpes, men derimod, at hjælpen simpelthen givnes uden befolkningens indestøtte.

Gaver givet af frivillighedens vej er demokratiske og acceptable handlinger, men kan aldrig blive noget acceptabelt, når mennesker skal tvinges til at give, hvad enten de er for eller imod.

Vore politikere forvalter på anden forbryderisk måte skatteydernes midler ved, — at når sparetankerne overfor almindelige lønmodtagere virkelig optager dem, mener de sig selv stillet udenfor denne solidaritet de forventer af resten af befolkningen.

Vor udenrigsminister Henning Cristoffersen, præsterede det kunststykke for nogen tid siden, at slå et hundrede og halvtredstusinde danske kroner på panden, under en reise til Kina, og hvor han på skatteydernes regning, havde inviteret sin kone med. Opholdet i Kina, som iøvrigt som sådan var ganske gratis, da den kinesiske stat betalte alt, burde havde medført, at Henning Cristoffersen omgående burde være anholdt, og stillet under kriminell straffetiltale, på grund av det helt vanvittige beløps størrelse, han havde formøbet, — men ak nej. Her til lands lader vi de største forbrydere indtage pladserne i vores regering, imens, Man straffer en sølle stympet der indfinder sig i en bank eller sparekasse og får nogle hundrede kroner udleveret, ved hjelp af en trøpistol, fire til otte års fængsel. Henning Cristoffersen og luksusdamen Ritt Bjerregård som blev smidt ud af regeringen fordi hotelværelserne i Paris ikke kunne blive eksklusive nok, — er blot toppen af et isbjerg bestående af halv eller helkriminalles individer der teer sig for skatteydernes penge, som rigets mest velhavende adel, og samtidig fortæller folkepensionisterne, at dem kan der intet blive til, fordi vi skal spare, og at staten mangler penge.

Det ene milliardbeløb efter det andet, opnår vi i utlandet som kortfristede og meget dyre lån, for nærmest for Reklamens skyld, at skænke den ene snes millioner bort efter den anden, til gurilla-bevægelser, og sociale tilfælde hele kompasset rundt.

Altsammen uden at spørge de mennesker der skal lægge ryg til denne vanvidskarusel, — og en handlemåte, som en til to generationer efter os, skal afdrage gennem hele deres tilværelse. Åben oprør mod denne bande moralske ignoranter er noget der efterhånden begynder at antage faste konturer hos store dele af det danske folk. — Det er ikke noget der svarer til dansk mentalitet, og derfor næppe ønskelig, — men under nødvendighedsens lov, noget vi kan påregne før eller senere, om denne vanvidskarusel hvor rollerne er byttet om, således så svært kriminelt belastede skal reagere, — og den lovlidige borger være regeringens trælle, ikke snart bliver bragt til afslutning af det danske folks overvejende masse af lovlidige borgere.

Problemerne er således ganske sotre, og jeg personlig anså vort valg, — for at være en art krisevalg.

Tragisk både her i Danmark, og overalt hvor retskafne mennesker bor og arbejder er det, at folk indvalgt til tillidsposter hvor Man forventer så høy en moral som tænkes kan, ikke mindst, da vore ministre har masser af frynsegoder, såsom fri Bil, frirejser overalt hen hvor det passer dem, og alt selvfølgelig efter første klassenormer. — alligevel viser sig, de falder for fristelsen til kriminalitet fordi adgangen til den offentlige kasse er for nem og bekvem. Ukrudtet i enhver have skal tid efter anden fjernes med hård hånd, for de nyttige og nødvendige ting kan gro. Således også i menneskelivet.

Med hilsen

Robert H. Fricke

Det var iorden å svike for penger

Herr redaktør!

I dagspressen blir frifinnelsesdommen over Feldmannsmorderne behandlet som en kjedelig skjønnehetsfeil på det såkalte «rettsoppgjør»: Det blir helt oversett at den i virkeligheten var i strømlinjet harmoni med den ene av «rettsoppgjørets» grunntanker: Lysten på pengefortjeneste skal respekteres!

Oppgjørets første og viktigste formål var naturligvis kamuflasjon: Å røkkelegge — eventuelt avlede oppmerksomheten fra — hvem som egentlig var skyld i okkupasjonen. Men rettsoppgjørets annet aksiom var «respekt for det økonomiske handlingsmotiv!»: Mens norske tropper slåss nordpå sendte Trondheim kommune ut en hær av arbeidere til Værnes flyplass og reparerte den for det tyske flyvåpen. Motivet var klart økonomisk, og det kan lettligens bevises at ingen av de ansvarlige kommunedere etter krigen ble stillet

for krigsrett og skutt i anledningen.

Hundrevis av liknende tilfeller kan anføres.

«Si at De gjorde det for å tjene penger!» Dette råd ble stadig gitt fra forsvarsadvokater til de anklagede i landssviksaker. Og det var et godt råd. Det man ikke måtte si var: «Jeg mente det tjente til landets beste.» eller: «Vestmaktene angrep først, — tyskerne hadde rett til å slå igjen.»

At kamuflasjehensynet, og kanskje misunnelsen, drev rettsvesenet til stundom å slå ned på større inntekter rokker ikke ved grunntanken: Lysten på rask pengefortjeneste skulle respekteres! Men blir det godtatt at man for passelig betaling hjelper landsfiender med å drepe landsmenn er det ganske naturlig at også rovmord blir godtatt.

Det var hva som skjedde — i saken om drapene på ekteparet Feldman.

Oscar Aall

«Watergate»-affære bragte USA inn i krigen!

Den amerikanske president, Roosevelt godkjente i 1940 stilltende en hemmelig og ulovlig kampanje, som hadde til formål å få trukket USA inn i krigen på Storbritannias side.

300 britiske agenter startet en propagandakrig mot de amerikanske statsborgere som var kjent for å være imot en amerikansk inntreden i krigen mot Tyskland, og alle midler ble tatt i bruk.

I USA var det i 1940 en overveiende stemning i folket for en absolutt nøytralitet.

Etter krigen har det stadig

vært gjort forsøk på å dekke over og hemmeligholde «denne tidligere versjon av Watergate-affæren», hvilket hentyder til den skandale som felte tidligere president Nixon.

I følge det amerikanske TV-selskap CBS ble operasjonen ledet av det britiske etterretningsorgan, British Security Coordination, (BSC) som forfalsket dokumenter og annet materiale, oppsnappet post, avlyttet telefoner, brøt inn i pengeskap og bortførte folk, alt med den hensikt å bringe fremtredende ame-

(Forts. side 6)

Asbjørn Elden møter bare forakt!

Som kjent har Asbjørn Elden skrevet en bok, hvor han tar et «oppgjør» med sin fortid som NS-mann. I «Morgenbladet» skriver redaktør Chr. Christensen:

EN HIRDMANN fra okkupasjonens dager har utgitt en bok. Den er utkommet på «Oktober Forlag».

Det heter i introduksjonen at forfatteren meldte seg inn i NS sommeren 1941 og stod som medlem til frigjøringen.

Vi tok fatt på boken med forventning. Etterhvert som vi leste, ble vi fylt av glede.

Forfatteren, som var boms eller loffer før krigen, så en mulighet til å få det bedre da landet ble okkupert. Han ble NS-medlem, tyskerarbeider, hirdmann og senere dømt for landssvik.

Så har han skrevet en bok hvor han «fører en prosess mot seg selv». Det har kanskje vært nyttig for forfatteren. Men alle hans ettertidstanker kjeder en leser.

Han er heller ikke interessant som prototyp. Fordi han ikke var noen typisk hirdmann.

Motivene for å søke NS og hirden i okkupasjonsårene, var

ymse. Men i all rettferdighets navn må vi nu, snart fire de-cennier etter, lade dem ett: Nemlig at flertallet gikk inn av idealisme eller forkvaklet idealisme.

Videnskapelige undersøkelser har vist at meget få søkte medlemskap i NS og hirden, bare for å opprettholde livet. En undersøkelse foretatt ved Bergen Universitet (1975), tilsier at bare 0,4 prosent tilhørte motivkategorien «arbeidsledig/for å få jobb».

Det gjentar seg!

«I syv år kunne ikke vestens statsmenn se det soleklare, de kunne ikke forstå truselen mot deres sivilisasjon og fjerne den da det kunne gjøres for en forholdsvis billig pris. Denne syvårige blindheten som hjemsøkte vesten fra 1932 til 1939 er et av de merkelige fenomener i historien.

Det er dobeblt smertelig å skrive om disse syv årene på en tid da stemningen i Vest-Europa tenderer mot en gjentakelse av de samme selvmordsfeil. Et forbausende stort antall britiske, franske og italienske politikere, for ikke å nevne millioner av alminnelige mennesker er fast besluttet på å begå de samme feilene og gjenoppleve den samme tragedien igjen.»

(Koestler i «Den usynlige skrift».)

Faremos moderne heksebål

Herr redaktør!

Det nærmer seg jul — kjærlighetens og forsoningens store fest. Lysets seier over mørket. Tiden da nye vennskapsbånd knyttes, gamle motsetninger jevnes ut og godheten preger menneskene med evighetens stempel.

I denne tid er mørkets fyrste særlig engstelig. Han lister seg rundt blant menneskene, lytter og blir urolig. Det blir da for meget godhet og for meget tilgivelse og han slynger sin sorte kappe tettere om seg og fryser ved så meget kjærlighet. Fra tidenes morgen har han lært å kalle på hatet — og hatet er noe fryktelig og uhyrlig hvis dybde han vet å måle. Fra denne avgrunn taler han denne hatets evangelist — til sine apost-

Vår tid har flere av disse evangelister og blant disse kan nevnes herr Faremo — stortingsrepresentant for Arbeiderpartiet. Utrettelig stiller han seg til tjeneste for hatets evangelium. Ingen kan bestride hans genialitet i denne mørkets gjerning. Mesterlig spiller han på de mørke strenger og det går et isnende pust gjennom menneskehjertene. Dette dødens og frostens pust

kjenner menneskene igjen med gru. Frem av natten manes inkvisisjonens redsler hvor kjeterbålenes rød-sorter flammer stiger mot det mørke hvelv.

Herr Faremo i Arbeiderpartiet vil ved lov forby at tidligere NS-medlemmer skal få adgang til Stortinget. Og dette forslag fremmer han nu 35 år etter krigens slutt. Han vet jo så utmerket godt at def leste aktive NS-medlemmer frad en tid er alderende personer som ønsker å få leve i fred og overlate til neste generasjon hva som var rett og riktig.

Til tross for dette fremmer han et forslag som i realiteten bare kan ramme tidligere NS-medlemmers barn og/eller ungdom som ved krigslutt i 1945 var i «teen-age» alderen.

Herr Faremo representerer hatets tid — uforsonlighetens tid — den nådeløse tid — ubarmhjertighetens tid. Han er forkjemper for de moderne heksebål hvor alle skal brennmerkes fordi de ikke har samme oppfatning om historien som herr Faremo.

Herr Faremo tilhører egent-

(Forts. side 6)

Kallblodig grusomhet inngår som et ledd i russisk mentalitet

Herr redaktør!

En av Ungarns kjente forfattere, Andor Hubay, skrev for noen år tilbake en av de mest rystende og aktuelle bøker som vel er utgitt: Det hendte i Ungarn! («En overlevende forteller»).

Den tar opp Ungarns lidelsehistorie gjennom første verdenskrig og frem til avslutningen av den annen. Hva dette tapre og sympatiske folk har gjennomgått kan vi her i Norden ikke en gang forestille oss.

Det som fyller en med størst forferdelse er kapitlene som omhandler den russiske «befrielse», da de tyske okkupanter måtte vike terreng. Hvordan russerne veltet innover byen, gjennom-søkte hvert hjem, plyndret og ødela samt systematisk voldtok alle kvinner.

«— Etterhånden har jeg opparbeidet et så stort raseri mot dem at det skulle være meg en sann fryd å kvele dem med mine egne hender,» skriver forfatteren. Hva var det Gorki sa i en av sine bøker? Ordrett husker jeg det ikke, men var det ikke

noe slikt: «Russernes grusomhet

er noe som gjennom hele mitt liv har holdt min forundring og nysgjerrighet fanget. Hvori har den sine røtter? Jeg har ofte grunnet over det, men aldri kommet frem til noen forklaring. Jeg tror at russerne fremfor noen andre folk utmerker seg ved en særlig sans for grusomhet, like-som engelskmannen har sin særlige sans for humor. Kallblodig grusomhet inngår som et ledd i den russiske mentalitet, en grusomhet som overskrider grensene for menneskelig lidelse, for derigjennom å omfatte de ytterste grenser av menneskelig tålmod og standhaftighet —».

— Omtrent slik skriver en av deres største forfattere, og enda sier han ikke hele sannheten, for hva de drukne dyrene faktisk er i stand til, kan ikke den villeste fantasi forestille seg! Dag etter dag hjemsøker de uopphørlig hus etter hus. Og slike utskjelser som vi nu daglig er vitne til, hadde jeg aldri tidligere trodd mulig. Hodejegerne er gode og siviliserte skapninger sammenliknet med dem.

— ... Der var fjorten kvinner i alle aldre i kjelleren og to

barn som klynget seg sammen i morens fang. Denne moren var den eneste som ble skånet. De andre ble slengt i bakken hvor de sto, i alles påsyn. Den engelske piken hadde sitt pass i hånden og skrek at hun tilhørte en alliert nasjon, men ingen hørte på henne. Hun ble voldtatt som de andre, — ikke en, men mange ganger. Det var kvinner som måtte tåle det optil tredve ganger etterhvert som stadig nye russere strømmet til. Den nydelige, blåøyde englanderinnen sier at etter den dagen har hun ikke eid noen annen følelse enn bunnløs skam. Ikke på grunn av hva hun selv måtte gjennomgå, men fordi hun tilhører et folk som er alliert med denslags dyr. Ja, de skulle ha sett dette, engelskmenn og amerikanere. De skulle ha hørt hva krigens endelige mål var:

«Kaput London, kaput New York» — og la dem så skjelve for sine egne kvinner, slik som vi nu skjelder for våre.»

Dette er ikke noen bok for folk med svake nerver. Men det er en bok som muligens kan

(Forts. side 7)

Propagandakvernen maler langsomt

Herr redaktør!

En uavlatelig strøm av propaganda skyller over oss NS-folk. Vi må jo være verdens viktigste mennesker å dømme etter all den tid og plass massemedia bruker på oss. Men sannhetsgehalten i alle disse skrivelier og filmer er det som kjent temmelig nokså så som så med.

I filmen «under en steinhimmel» — en norsk/sovjetisk coproduksjon som ble vist på TV nylig — tar man som utgangs-

punkt noe som er riktig nok, nemlig at en del mennesker i Kirkenes tok opphold i en grubegang istedenfor å la seg evakuere. Rundt dette broderer man så. At Den røde hær består utelukkende av hjertensgode mennesker, får vi jo se om og om igjen. Derimot er selvfølgelig tyskerne noen djevlere som er mer opptatt av å få tatt livet av folkene i gruben enn av å kjempe mot de fremrykkende sovjettropper.

Man kan bli skeptisk av min-

dre. En liten detalj avslører sannhetsgehalten mer enn tydelig: En NS-minister og en NS-ordfører tar avskjed med hverandre ved at den ene hilser «Heil Hitler» og den annen svarer: «Sieg Heil». Når i all verden har noen opplevd at NS-folk seg imellom brukte annet en den gamle norske hilsen «Heil og Sæl»?

Torjus, Bodø

MÅNEDENS «PERNILLE»:

Gullet er misfornøyd med de støvlettene hun har fått for vinteren. Alt annet enn stilletheler er tydeligvis ikke egnet for Ungdomsskolen. Gnålet har pågått et par uker, men hverken jeg eller portemonnéen min akter å gi etter, hvor tøft det enn blir fremover. Et hvert argument jeg kommer med feies til side under henvisning til de andre i klassen. Jeg sitter igjen med en følelse av at lærdommen skal suges opp gjennom føttene, noe som forresten godt kan passe i joggehysteriets tidsalder. Jeg nekter å pese sti- og trimløype langs hver aften for di alle bør og nesten alle gjør det.

Massehysteriet er «in». «Flyktning 1979» kan tjene som et godt

eksempel. Fjernsynet hadde lagt det hele opp som en appell til massepsykosen som drepte en hver giverglede. Jeg er alt annet enn motstander av hjelp til dem som lider nød, men jeg følte at jeg var vitne til en konkurranse i vel-dedighet uten sidestykke. Bygder og byer i innbitt kappestrid om den høyeste pr.-hode-uttelling mens alt fra kongelig over Lauritz Johnsen til filmopptak av mennesker i den ytterste elendighet drev barometerstanden for totalbeløpet mot rekordhøyder.

Er det noe i veien med meg fordi jeg fortsatt forsøker å tenke som enkeltmenneske, at jeg er sluttet hele i meg selv som ønsker å tenke og handle etter egne impulser? For den kjøpmannsjul

som igjen serveres byr meg også imot. Jul via disk ødelegger høytiden for meg, kassa-apparatenes «plingeling» er ikke klokkeklemt selv om reklamens indoktrinering vel også engang biter på meg og overbeviser meg om at nettopp «plingeling» er selv julens innhold.

Så langt i mine funderinger reiste jeg over til far for å intervju ham om jul uten kassaklemt og kjøpehysteri i årene 1945-46-47, i trygg forvaring bak gitter og piggetråd, dit et annet massehysteri hadde bragt ham.

«Julen 1945? Enmannscelle i Oslo Kretsfengsel med firemannsbesetning. Et kort fra din mor, men det vesentligste var overstrø-

ket av sensuren. En pakke med noe av innholdet intakt. Jeg husker ikke hva vi fikk å spise, men sultetiden holdt jo opp i midten av oktober. Vi utvekslet tanker om julen, og det var min tur til å sove i en av de to sengene natten til 1. —dag.»

«Neste år, far?»

«I leir. Vi hadde etter hvert lært å innrette oss, til og med litt innsmuglet juledram hadde vi. Det er en jul jeg aldri glemmer. Fjorten mann som befolket rommet klarte å la være å henfalle til sentimentalitet. Vaktene var blitt mer humane og lot oss være i fred juleaften. Som en av dem sa: Det er jul, og dere er jo mennesker også!»

«Og den siste?»

«Husker du ikke at du var med din mor i skogsforlegningen og besøkte meg?»

Jo, jeg tror det står vagt for meg, men det jeg virkelig husker er min ustyrtelige glede da far kom hjem ut på våren 1948. Den dagen glemmer jeg aldri. Den betyr langt mere enn alle juleaftener, både de som var og de som kommer. Det var et enkelt menneskes lykke, ikke en masselykke som annonsene forespeiler oss bare vi gir ham og henne, barn og slektninger, venner og bekjente nettopp det som anbefales for en god, velsignet, gledelig og fredelig jul. God jul, da!

Pernille

MØRKETID

Gjensyn

Husker du?

Det er ikke solsild.

Jubileumsdagene ga styrke . . .

(forts. fra side 1)

dikt til Helge Grønstad, — et udødelig navn i Forbundets historie.

Senere ble det kaffe ved småbord, hvor kamerater fra Ilebu, Akershus, Bredtveit, Espeland og andre fangeleirer fant hverandre og gjenopplevet «pigg-trådtiden». Og under prat og latter kom det muntre toner fra én av de tidligere motstandsmenn, som hadde byttet våpnene med et fredelig stemt trekkspill.

Dagen etterpå møttes vi til høytideligheten på Vår Frelsers

gravlund, hvor graven til redaktør Odd Melsom ble bekranset.

Det var Alexander Lange som foresto minnestunden. Han var Melsom's beste venn, og gjenom mange stormfulle år jobbet de sammen som «Folk og Land»s redaktører.

Ingen kjente Odd Melsom bedre enn Alexander Lange, og på jubileumsfesten og under høytideligheten på gravlunden gjorde han minnet levende om den utrettelige forkjemper, som utredd og uten prutning, kjempet INO's sak til det siste.

Og så var det «ÅPENT HUS» på Enerhaugen, hvor det ikke var noe som helst fastlagt program, — og godt var det. Sjelden er det våre folk møtes, og når de endelig gjør det, er det så mangt og meget å snakkes om.

Slik også på Enerhaugen denne søndag formiddag, hvor folk slappet av etter den vellykkede jubileumsfesten, og hvor de i nostalgiske omgivelser hygget seg i det samhold som aldri vil brytes.

Her var det kampånd.

Alex

Selvsagt var Alex tilstede under vårt jubileum. Like sprudlende, full av gnist og kamplyst. Slik vi i alle år er vant til å se ham. Han har sannelig ikke forandret seg mye. Derfor er det heller ikke nødvendig å bekoste noe nytt foto's av ham. Vi bruker det samme som vi nyttet for tredve år siden. Under jubileet talte han varmt og begeistret for saken vår. Slik han har gjort i alle disse år. Sammen med Vikdal og Melsom vil han alltid bli husket som et av essene i vår opplysningskamp. Vi takker deg, stridsmann.

Jøssing-takk

(forts. fra side 3)

stemningen var god. En del telegrammer og brev ble også lest opp. En spilte trekkspill, og senere ble det lest dikt. To hjemmefrontmenn var også tilstede, det falt selvfølgelig i god jord. Det ble ingen negative reaksjoner da jeg fortalte at jeg var jøssin. På slutten av kvelden ble det en livlig diskusjon i en liten kikk hvor Vera og jeg var med. I all fordragelighet kunne vi snakke sammen, tiltross for forskjellig politisk syn. Denne slutten på kvelden var den mest verdifulle stunden for meg.

INO som holdt festen, har all grunn til å være fornøyd med arrangementet.

Rolf de Caspary

han kunde og hadde forstand til. Det var nok inkje med hans gode vilje, at det gjekk so ille som det gjorde. Han hev nok havt sine tunge stunder Nygaardsvold stakkar, som den gong han sat på krakken og vreid sine hender i ørvæna. Men det er mager trøyst for oss.

Dette, at Noreg kunde ha verja seg, er inkje eit påstand, som eg grip ut or lause lufti. Det er i samhøve med vitneprov frå sjølve general Keitel, chefen for Wehrmacht. På spørsmål um norsk mobilisering vilde ha gojrt innfallet i Noreg umogeleg eller vanskeleg svara han, at «um dei norske troppane i rett tid hadde vore på dei rette stadane, vilde dei ha lagt dei største vanskar i vegen for innfallet».

«Watergate»-

affære . . .

(forts. fra side 4)

Også et jubi . . .

(forts. fra side 2)

setjing frå ein lang tarm av ein transportflote med norske sjøfestningar og ein norsk landher i fronten og den engelske floten i rygg og vinstra flanke. Me skulde havt fred og spara nokre milliardar. Inkje noko land var so lett å verja mot eit tysk innfall som Noreg. Nygaardsvold vart sitt fedraland ein dyr mann — dyrare enn nokon annan nordmann. — Einaste trøysti er, at han gjorde de so godt som

rikanere som var imot krigsdeltagelse i miskreditt.

BSC-agenter forfalsket bl. a. et dokument i et forsøk på å beviset at nazistene truet USA gjennom Latin-Amerika. President Roosevelt meddelte offentlig at han hadde sett dette «forbløffende dokument», selv om han godt visste det var et falsum, heter det i en reportasje i det britiske dagblad «Guardian».

Faremos . . .

(forts. fra side 5)

lig ingen bestemt tidsepoke. Han er ganske enkelt inkvisisjonens historiske gjentakelse.

Han sår hat hos mange, men medlidenhet og medynk hos de fleste.

Med hilsen Sannhetssøker

Siden sist . . .

(Forts. fra side 8)

Solsjenitsyns bøker dokumenterer er fullstendig fortiet. Aldri har verden sett et så omfattende terrorregime i funksjon. Og det skulle befolkningen være «fornøyd» med!

● Forvridninger i fremstillingene av kollektiviseringene. Det forties at kollektiviseringene kostet millioner av sovjetborgere enten livet eller flere år i arbeids-

leire. Det forties at kollektiviseringene fremdeles er en katastrofe for landet, noe årets import av 25 millioner tonn korn fra USA viser. I serien omtales denne som en «suksess».

Flere detaljer kunne nevnes. Dette er nok til å belegge en tendens. På norsk TV har vi bare fått den første delen foreløpig. Men serien har vært vist i Øst-Tyskland. Rapporter fra dem som har sett den i Vest-Tyskland (hvor man kan ta inn DDR-TV) forteller at hele serien har de samme svakheter.

GI DETTE NUMMER VIDERE

til en annen når du har lest det! Det er en god måte å fremme vår sak på, og den kan også skaffe oss nye abonnenter.

Jubileumstilbud fra Danmark

Vi ga for måneder tilbake god omtale av Erik Haaest's bok: «Udyr, — eller hva.» Dansk okkupasjonshistorie og tiden deretter hadde mange likhetspunkter med den norske, og i Haaest's bok finner vi autentiske og spennende beretninger fra disse år i Danmark.

Viking forlag i København som har utgitt den, har i forbindelse med INO's jubileum nå tilbudt alle våre lesere boken for en spesialpris av kr. 10,- fritt tilsendt.

Interesserte kan skrive direkte til VIKING FORLAG, postboks 824, DK - 2100 København Ø., Danmark.

Nytt syn på «rettsoppgjørene»

I sin bok NUREMBERG AND OTHER WAR CRIMES TRIALS — NEW LOOK retter den engelske historikeren **Richard Harwood** søkelyset mot «rettsoppgjørene» etter krigen. Harwood både stiller og besvarer en rekke ubehagelige spørsmål.

Boken finnes med engelsk og tysk tekst og koster kr. 25,—, fritt tilsendt ved forskuddsbetaling.

Jeg bestiller eks. engelsk/tysk tekst.

Navn:

Adresse:

Sendes til A. B. Norberg, Boks 3044, Elisenberg, Oslo 2.

2 nye Hoaas-bøker

KOSMISMEN

Videnskapens kosmiske totalperspektiv på utvikling, menneske, samfunn, moral og politikk. Det 20. århundres helhetsfilosofi.

DEN HEMMELIGE VERDENSKRIG

Om pengemaktens daglige forbrytelser mot menneskeheten.

Kr. 20,— pr. stk. Sendes portofritt ved forhåndsbetaling.

LEIDANGEN FORLAG

boks 1060, Jleøen, 1501 MOSS.

BOKTJENESTEN

Bøkene nedenfor kan bestilles gjennom Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO), postboks 924 - Sentrum, Oslo 1. Når betalingen følger bestillingen, skjer forsendelsen porto-fritt. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

.... eks. Olaus Ulven: Lange skygger	kr. 20,-
.... » Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker	» 20,-
.... » Håkon Meyer: Et annet syn	» 20,-
.... » Forbundet: § 104 Mere lys over rettsoppgjøret	» 10,-
.... » Astrid Berge: Hvem er du — dr. Paras?	» 30,-
.... » Justus Vericultur: Den norske kapitulasjon	» 10,-
.... » Ralph Hewins: Quisling — profet uten ære	» 30,-
.... » C.H.B. Benneche: Landssvikoppgjøret og meg	» 15,-
.... » A. Olesen: Fra utrykte kilder	» 15,-
.... » Forbundet: Gi oss rettsstaten tilbake	» 5,-
.... » A. E. Hedem: Quo Vadis Norvegia	» 20,-
.... » Svein Halse: I forreste linje	» 40,-
.... » Frode Halle: Fra Finland til Kaukasus	» 40,-
.... » P. Harsem: Utrolig, men sant	» 25,-
.... » A. E. Hedem: Statsmaktenes revolusjonære forhold til Grunnloven	» 10,-
.... » Arne Tellefsen: Når forsvaret forfaller	» 15,-
.... » Odd Melsom: På nasjonal Uriaspost	» 65,-
.... » Odd Melsom: Nasjonal Samling og fagorganisasjonen ..	» 80,-
.... » Odd Melsoms bøker — sett	» 125,-
.... » O. Hedalen: Er det begått en skammelig urett mot en hel del av våre gode landsmenn	» 5,-
.... » Inst. för Offentlig och Internationell Rätt: Den norska rättsuppgörelsen	» 40,-
.... » Kai Normann: Laubærkransen	» 20,-

NAVN:

ADRESSE:

Kr. er innbetalt på postgirokonto nr. 5 15 02 89 / bøkene bes sendt i oppkrav (stryk det som ikke passer).

Kallblodig gru- somhet . . .

(forts. fra side 5)

korrigere endel av de falske forestillinger som mange av våre landsmenn fremdeles måtte ha om russerne. Disse «godlynte, tålmodige» russere, som fikk matpakker og vennlighet av nordmenn under krigen. Ungarn unnagikk Charybdis for å falle i Scylla.

Slik er russerne.

Spectator

TIL SALGS

Byste, Quisling, hvit. NS- og tysk litteratur. Billett merket «173 Liste» til «Folk og Land»s ekspedisjon.

RAGNAROK

1935—45 kompl., — inkl. nr. 3 1940, (suppliment) selges høystbydende.

Til egen samling ønskes kjøpt: Ragnarok årbok 1936, 1939 og 1944. Sverre Riisnæs: «Nasjonalsosialistens livssyn», Eugene Olaussen: «Fra Kreml til Youngstorget» og Lothrop Stoddard: «Opprøret mot kulturen», — samtlige Kamban forlag. Henv.: O. V. Aspheim, 2700 Jevnaker.

Ny rekord i «støtteannonser»

Etter at vi nedenfor med stor takk har kvittert for 50 «støtteannonser» på tilsammen kr. 4 635,- har vi fremdeles liggende så mange bidrag at vi i neste nummer på det nærmeste kan fylle en side. Det vil si at vi i år setter ny rekord i antall «støtteannonser» siden vi begynte med dette i 1975.

«Støtteannonser» er bidrag på kr. 50,- eller mer som skal erstatte de vanlige annonser vi ikke får og sikre avisens drift.

«STØTTEANNONSER»

fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

I., Vadsø 50,—	J., Moldtustranda 50,—	K., Kristiansand 50,—	K., Skoger 100,—	S., Elverum 60,—
G., Tangstad 60,—	S., Viksdalen 50,—	Lørdagstreffen, Kr.sand 100,—	M., Drammen 60,—	A., Hernes 50,—
O., Rognan 60,—	O., Minde 95,—	O., Åraksbø 60,—	H., Kongsberg 100,—	H., Finstadbru 60,—
P., Namsos 100,—	S., Mundheim 60,—	T., Rysstad 50,—	T., Kongsberg 50,—	E., Høvik 100,—
M., Steinkjer 60,—	H., Tau 60,—	M., Lillesand 50,—	K., Uvdal 50,—	R., Ski 50,—
M., Edøy 100,—	J., Stavanger 50,—	M., Arendal 100,—	A., Geilo 110,—	A., Degernes 60,—
E., Åndalsnes 100,—	K., Stavanger 50,—	J., Porsgrunn 60,—	S., Gran 100,—	S., Rakkestad 100,—
		O., Skien 100,—	P., Rinhelia 60,—	C., Halden 60,—
		J., Skien 60,—	T., N. Toten 100,—	W. S., Oslo 50,—
		K., Gvarv 400,—	J., Lillehammer 60,—	M. N., Oslo 50,—
		J., Larvik 60,—	Dovrgubben, Brumunddal 1 000,—	S. E. S., Oslo 60,—
		O., Torød 50,—	H., Ottestad 60,—	T., Dublin 50,—

SIDEN SIST - SISTE SIDEN - SIDEN SIST

Trønder-Per gir ikke opp!

Fra INO's jubileumsfest ble det sendt en telegrafisk hilsen til Per D a h l e n, som gjennom alle år har vært en av grunnpilarerne i arbeidet vårt. Det er særlig «Folk og Land» han brenner for, og neppe går det en måned mellom de ganger han sender oss innlegg, støtteannonser eller nye abonnenter.

Foran jubileet startet han en enmannskampanje for en lesergave til INO. Den skulle bestå av 500 helårsabbonnenter på «Folk og Land».

Dessverre ble Per D a h l e n alvorlig syk i startfasen, og hans planlagte aksjon som skulle omfatte husbesøk og «kjedebrev», måtte avbrytes. Allerede da hadde han klart å verve 65 nye abonnenter, og vi er ikke i tvil om at han ville nådd målet, hvis sykdommen ikke hadde overmannet ham.

Han var dypt ulykkelig da vi under jubileet besøkte ham på sykeleiet. Ikke over smertene og sykdommens utvikling, men over at han ikke kunne få oppleve minnenes fest i samvær med gode venner, og der overrekke sin spesielle jubileumsgave.

Per D a h l e n er fortsatt svært syk, men forlanger likevel daglig å bli holdt underrettet om hva som skjer i kretsen vår. Kampgløden har han beholdt, og som han sa til oss på sykeleiet: — Hele mitt liv har jeg kjempet Norges sak. En kamp som har gjort meg seig som vidje. Det skal mere enn en kule til en trønder, så når jeg snart er oppe av sengen er det ingen som skal slippe unna et abonnement på «Folk og Land». Jeg har lovet INO 500 nye abonnenter, og løfter bryter jeg ikke.

Kanskje noen av leserne vil sende vår gamle kampfelle et par ord? Han ville sette pris på det. Brev kan sendes gjennom INO's postboks.

Tirsdag 6. november fylte forøvrig Per D a h l e n 80 år, så det kan jo være en forsinket bursdagshilsen.

INO's bibliotek

Oppfordringen i «Folk og Land» om å sende inn aviser, blader, bøker o. l. til biblioteket har gitt meget god respons. En rekke personer har skjenket gjenstander som tidligere ikke fantes i biblioteket, og som det er av stor verdi blir vernet for ettertiden. Vi takker medlemmene for den gode oppslutningen og gjentar på ny oppfordringen om å sende inn materiale. Som nevnt vil alt som kommer inn, bli tatt skikkelig vare på.

En takk og en ny oppfordring

Siden siste gang et postgiroinnbetalingskort til Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere og falnes etterlatte medfulgte avisen i juni har vi mottatt flere bidrag. For disse bidrag vil vi takke hjertelig.

Tap av en kjær ektefelle kan aldri erstattes. Tap av helse og førighet heller ikke. Men tapet kan lindres og økonomisk nød avhjelpes. Og fremfor alt: Det gjør godt å kjenne at man ikke er alene. Det betyr uendelig mye å merke medmenneskelig solidaritet, varme og samkjensle. Ikke bare i ord, men også i en konkret håndrekning.

Med dette nummer av bladet følger igjen et innbetalingskort. Vi regner med og ber om at det blir brukt. Hva vi kan make til å bringe av hjelp og støtte avhenger av hvor mange som følger den oppfordring som ligger i vår utfordring! En sak er ganske klar: Behovet for hjelp og støtte er større enn vi har maktet å imøtekomme. Det vil bli glede i mange hjem om vi nå før jul kunne komme et aldri så lite stykke lenger og videre i vår hjelpevirksomhet.

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE

E. Saxlund

sekretær

Bidrag sendes: Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede frontkjempere og falnes etterlatte, Postboks 1407 Vika, Oslo 1. Postgirokonto nr. 5 18 07 08.

SIDEN SIST hører vi at en ny norsk film er under innspilling. Den skal handle om de økonomiske landssvikere og brakkebaronene.

— Jeg tror økonomiske forbrytere ofte gjorde mere skade enn NS-medlemmer, sier filmregissør Bjørn Lien. — For meg virker det som om det var lettere å slippe unna denne type forbrytelser.

SIDEN SIST har vi flere ganger kommet i prat med den hyggelige restauratør som foresto koldbordet på jubileumsfesten.

— Er det ikke utrolig, sa han — da vi snakket med ham — her ønsket jeg velkommen og stelte hyggelig med en bråte gamle NS-folk. Hadde noen i 1945 fortalt meg at jeg en gang ville gjøre det, måtte jeg tro vedkommende var gær'n. Sjøl var jeg i Sverige storparten av okkupasjonen, og da jeg kom hjem under rettsoppgjøret uttalte jeg i en enquete som «Arbeiderbladet» hadde, at dere måtte få strenge straffer.

— Huff da!

— Ja, og hva opplevet jeg vel ikke under jubileumsfesten. Jo, at to av mine beste venner fra motstandsbevegelsen talte og underholdt med trekkspill.

— Tidene har endret seg?

— Det skal være sikkert. Men vi blir jo klokere etter som årene går, og vi er idag klar over at det ble gjort feil på begge sider. Sjøl forstår jeg godt at dere vil ha bort landssvikerstemplet før dere dauer, og dette instituttet har jo en stor misjon i opplysningsarbeidet. Datert min skrev forresten en sær-oppgave om okkupasjonstiden, og fikk låne bøker på INO-biblioteket. Hu' betrakter dere ikke som nazister, men mener NS gjorde gode ting under okkupasjonen.

SIDEN SIST har en av våre høyeste militære, Arne Haugan, kommet med ord i rette tiden. Han skriver i «Aftenposten»:

— I dag foregår det en omfattende «historieskrivning» på venstrefløyen som har til hensikt å pulverisere ansvaret for vår nasjonale katastrofe i 1940, eller enndog snu alle kjensgjerninger på hodet. Det synes nødvendig om og om igjen å møte historieforskerne med uomtvistelige fakta.

Arbeiderpartiets politikk i et nøtteskall var at vi *ikke skulle* ha et *forsvar*, vi skulle bare ha et *vaktvern*. Dette er dokumentert på hundrevis av sider i Ørviks «Vern eller vakt». Da Forsvarets ledelse i 1936/37 gang på gang utba seg regjeringens svar på hvordan dette «vaktvern» skulle reagere hvis vår nøytralitet ble krenket (skulle det bruke makt og skyte, eller skulle det bare «vise flagget») så *nektet* regjeringen konsekvent å gi noe svar! De antydninger til svar som ble gitt av ledende AP-politikere, kunne imidlertid bare oppfattes slik at regjeringen

mente vi skulle gi oss uten kamp. Koht i 1936: «... ikke gå over fra å være nøytrale til å være krigsførende.» Nygaardsvold i 1937: «Nøytralitetsvakten skal kun brukes til ublodige handlinger.» Støstad i 1937: «... vokte kystene, ikke ved kanoner og krutt i første rekke, men ved å vise flagget».

Mot denne bakgrunn lar det seg kanskje forstå at regjeringen famlet og somlet like inntil fienden sto på norsk ord, før den endelig gikk med på en slags mobilisering og væpnet motstand.

Mot denne mistenkelige bakgrunn må det også sees som noe av et mirakel at det overhodet ble organisert/improvisert og ydet en betydelig militær motstand mot angriperen i 1940. Enhver som har et minstemål av kunnskap om det ansvar som påhviler militære sjefer i krig, og som tar i betraktning vår militære svakhet, en rotete og umulig mobilisering, og den ansvarlige politiske ledelses vaklende og defaitistiske holdning mens fienden sto i landet, — vil umiddelbart forstå at vår motstand i 1940 oppsto spontant, *på tross* av Arbeiderpartiets lange synderregister mot Forsvaret, som en slags refleks av folkets indre sunnhet.

Det var sannelig ikke regjeringens og Arbeiderpartiets fortjeneste at vi gjorde motstand i 1940. Historieforskerne på venstrefløyen får skrive så mye de bare vil, men denne løgn skal de aldri få dyttet på det norske folk.

SIDEN SIST er vi blitt ennå mere rystet over NRK-Fjernsynets bevisste historieforskning gjennom utsendelsen av «Den ukjente krigen». Løgn og fordreining i forbindelse med krigsbegivenhetene blir «plantet» i seerne, uten kommentarer som forteller den virkelige sannhet.

Tysk TV-2 avviste serien nettopp på grunn av forfalskningene, mens den tyske stasjonen WDR sender kommentarer etter hvert av de 20 programmene.

Magne Haug har i «Morgenbladet» funnet frem til eksempler på historieforskninger som første delen av serien var gjenomsyret av. Han nevner her bl. a.:

Fortielse av den hemmelige del av Molotov-Ribbentrop-pakten. Pakten ble inngått 24. august 1939 og gjorde det mulig med tysk innmarsj i Polen 1. september 1939. Fra øst marsjerte Sovjet inn i de østlige deler av Polen to uker senere. Den hemmelige delen av pakten var en avtale om en deling av Polen (den 2. deling, etter de tre rundt 1870) og om oppdeling av Øst-Europa i interessesfærer.

● Molotov-Ribbentrop-pakten fremstilles som en pakt russerne ble tvunget til å gå inn i for å vinne tid til å samle seg i forsvaret mot tyskerne. Sannheten er at russerne var totalt uforberedt da tyskerne slo til. Stalin gikk

med åpne øyne inn for pakten i troen på å være sikret mot tyskerne.

● Løgn om årsaken til den sovjetiske innmarsj i Øst-Polen. Vi fikk den offisiell sovjetiske begrunnelse om at disse områder ble erobret av polakkene i krigen 1919-20. Sannheten er at Den røde hær dengang sto så langt øst som Warszawa, men ble drevet tilbake. Med den sovjetiske begrunnelse skulle Sovjet ha rett på Polen frem til Warszawa, en absurd tanke. Det ble heller ikke nevnt at disse polske innbyggere, hvorav eliten ble sendt i GULAG, mer enn én million ble revet vestover, 15 000 offiserer ble henrettet senere i Katyn-skogen. Alt forties.

● Forvridning om Finlands-krigen. I en kort kommentar omtales den som en «grensekrig». Sannheten: At Sovjet krevet finske områder og gikk til erobringsskrig da de ikke frivillig fikk sin vilje. Det forties.

● Utrolig fremstilling av tredveårene i Sovjetunionen. Kommentarene hevder at folket gikk frem i velstand, at forsyningssituasjonen bedret seg og «folk var fornøyde». Sannheten er at tredveårene var den verste terrorperioden da mange millioner sovjetborgere helt tilfeldig ble sendt i konsentrasjonsleire. Den terrorstemning som Nadjesda Mandelstam og Alexander

(Forts. side 6)

INO

Institutt for norsk okkupasjonshistorie

Boks 924 - Sentrum, Oslo 1

Kontortid:

Mandag kl. 1000—1400

Tirsdag kl. 1000—1400

Onsdag kl. 1800—2100

Kontor:

Enerhaugsplassen 4, Oslo 6

Tlf.: (02) 19 06 71

FOLK og LAND

All post bes adressert til:

Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugsplassen 4, Oslo 6 Tlf. (02) 19 06 71 Kontortid: Mandag kl. 10—14 og Tirsdag kl. 10—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04 Løssalg kr. 3,—

Annonsepris: Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Viking Boktrykkeri, Oslo